

”טירונות” מאת ניל סיימון

דמות: ארנולד אפשטיין

הייתי לבד במחראה הזאת.
ארבע שעות ניקיתי שם. זחלתי על הברכיים. המקום נראה יותר מבריק
מהאמבטיה של אמא שלי בבית.
ואז הם נכנסו, שני האפסים האלה. הטבח הזה, ששוקל לפחות 300 קילו,
ועוד בריון אחד. שניהם עם בדלים של סיגרים, מסריחים מבירה. הם
נכנסו כדי להשתין אבל במקום להשתמש במשתנה, הם נכנסו לבית
השימוש. השתינו שניהם יחד לתוך אסלה אחת, ואז הם התחילו לצאת.
אני אמרתי- ”היי, רק עכשיו ניקיתי כאן. תורידו בבקשה את המים”.
הגדול ההוא, הטבח, אמר ”סתום תיפה ציפציף” או משהו כזה, ואני
עמדתי בדלת, חסמתי אותם ואמרתי ”יש כאן על הקיר פקודה מודפסת
חתומה על ידי סגן אלוף לנדו. כתוב שם שיש לשטוף את המתקנים ישר
לאחר השימוש. אז בתור האחראי כאן, אני מבקש, תשטפו את המתקן
בבקשה.” ואז הגוש טמטום הגדול ההוא אמר ”למה שאתה לא תשטוף
את זה יהודון?” אמרתי ”המוצא האתני שלי לא שייך פה. בבקשה,
תורידו את המים”. הם הסתכלו אחד על השני, הרימו אותי מהרגליים,
והכניסו אותי עם הראש לתוך האסלה, לתוך השתן שלהם, לתוך הרעל...
הראש שלי היה בפנים, לא יכולתי לנשום...
הם הורידו את החגורה, תלו אותה למעלה, על צינור שבתקרה, קשרו לי
את הידיים מאחורי הגב עם סמרטוטטים מלוכלכים ועזבו אותי תלוי כמו
חזיר שמחכה שישחטו אותו...
לא הייתי מספיק חזק כדי להילחם בחזרה ואף אחד לא היה שם כדי
לעזור לי... ואז הצינור נשבר ואני נפלתי למטה. לקח לי עשרים דקות כדי
להתיר את עצמי. עשרים דקות!
וייקח לי עד היום שאני אמות כדי להתנקות מהלכלוך הזה, מההשפלה
האיומה הזאת.
אם אני אשאר פה ואם לילה אחד הם יתנו לי להחזיק רובה, אני נשבע לך
שאני הורג את שניהם.
ואני לא רוצח. אני לא רוצה שהמשפחה שלי תתבייש בי, ובגלל זה אני
צריך לברוח מפה, וכמה שיותר מהר.
עכשיו, אתה מבין אותי?